

gaaeligt, hvor der paalægges ham en saa urimelig Opgave som paa een Gang (paa samme Tid af Aaret) at sætte sig ind i 200 Bankers Regnskabsopgørelser (Opgørelserne omfatter flere Milliarder) —, vil Følgen heraf være en afgørende Svækkelse af Tilsynsmyndighedens Autoritet, der derefter vanskeligt vil kunne genoprettes.

Bestemmelsen om Undersøgelse af samtlige Banker, som Regel mindst hvert 2det Aar (imod nu hvert 5te Aar), forekommer os ligeledes meget betænkelig. Den vil kræve en meget betydelig Udvidelse af det administrative Apparat og tenderer i Virkeligheden, ligesom den forannævnte Bestemmelse, imod en Slags Overledelse af Bankvæsenet igennem Administrationen. Denne Tendens vil vi advare imod; det offentlige Tilsyn vil *ikke* kunne række længere end at være vejledende, kritiserende og regulerende; paatager man sig fra det offentliges Side en mere eller mindre direkte udtalt Overledelsesstilling, vil de paagældende Embedsmænd — ganske bortset fra den Udvidelse af Administrationsapparatet, der hertil vil være fornøden — hurtigt forlømte sig paa Opgaven. Desuden vil utvivlsomt den Indskrænkning i Bankernes Dispositionsfrihed, der derigennem indføres, medføre uheldige Virkninger. Ved at lægge Tyngdepunktet i den offentlige Administration vil Ansvarsfølelsen paa afgørende Maade kunne svækkes; og den indskrænkede Dispositionsfrihed vil ikke kunne undlade at virke hemmende ogsaa i Erhvervslivet. Til dettes Blomstring kræves en vis Frihed i Dispositionerne ogsaa for Bankers Vedkommende; derfor bør sikkert de herhenhørende Regler, navnlig i Lovforslagets § 12, nøje overvejes. Med Hensyn til Regelen i 1ste Stykke i den nævnte Paragraf vil vi specielt henlede Opmærksomheden paa de Vanskeligheder, der igennem denne vil fremkomme for de mindre Banker i Konkurrenceforholdet med de store Bankers Filialer.

Ved Udformningen af Revisionsbestemmelserne vil det sikkert ogsaa medføre betydelig Fordel at kunne bygge paa en Adskillelse imellem større og mindre Banker. Det vil formentlig være naturligt ved en ny Lovgivning, i alt Fald for større Banker, at fastslaa Rammerne i det nu almindelige System, der regner med en daglig, nær til den egentlige Virksomhed knyttet Revision (hvortil i større Banker kræves et anseeligt Personale) og de af Generalforsamlingen med et mere alment — og mere begrænset — Formaal valgte Revisorer. Naar det foreslaas, at Ministeren skal udnævne en af Revisorerne, vil Værdien af denne Bestemmelse være afhængig af, hvorvidt der herved tilsigtes Valg af *fagligt uddannede Revisorer*; fastholdes denne Bestemmelse, bør den derfor udformes nærmere derhen, at de valgte skal være *statsautoriserede Revisorer*; i modsat Fald vil Bestemmelsen rumme en Fare for, at man paa Revisoromraadet kan staa overfor et Tilbageskridt, dersom Stillingerne som ministerielt udnævnte Revisorer i Banker opfattes som Bierhverv, der kan bestrides af enhver, der opfylder det ret ubestemte Begreb at kunne betegnes som regnskabskyndig. Naar det i Loven fastslaaes, at de af Ministeriet udnævnte Revisorer skal være *statsautoriserede*, falder Betænkeligheder af denne Art bort; men det vil muligt være at foretrække at nøjes med blot at kræve, at den ene valgte Revisor *skal* være statsautoriseret, og overlade Valget til Banken selv.

Forslaget om Oprettelse af en Bankfond til Støtte for Banker, der er kommet i Vanskeligheder, og til Betyggelse af Bankernes Indskydere — Forslagets § 21 — kræver formentlig ogsaa en grundig Overvejelse og, dersom Forslaget paa naturlig Maade skal indpasses i det bestaaende Banksystem, formentlig en langt dyberegaaende Udformning; i Overvejelserne maa navnlig ogsaa Hensyn tages til *Sparekassernes* Stilling under de ved en saadan Bankfonds Oprettelse skabte Forhold; dette var ogsaa erkendt ved Bemærkningerne til det i 1923—24 af den tidligere Regering fremsatte Forslag, i hvilket det udtaltes, at „Spørgsmaalet formentlig først tør siges løst efter en indgaaende Overvejelse af dets Betydning og mulige Konsekvenser for saavel Banker som Sparekasser“.

Med Hensyn til Nationalbanken skal man foreslaa, at man bibeholder den nuværende Ordning, der, efter at Embedet som kgl. Bankkommissær er overgaaet til Erhvervsministeren, formentlig maa betragtes som den naturlige, og i Overensstemmelse hermed — som tidligere foreslaaet — formulerer § 23, 1ste Stykke, saaledes: